

Ikke Jesu gjenkomst, men menighetens hjemkomst!

JAN LILLEBY

Dermed Dersom man ikke har fått med seg riktig inndeling av Bibelens ord – altså hva som er skrevet til hvem – da vil vi være helt hjelpeløst forvirret og ligge under for den totale uvitenhet i vesentlige bibelske anliggender.

Slik som eksempelvis dette med Jesu gjenkomst til jorden slik han selv la det frem.

Da Jesus, og siden også apostlene, nevnte dette med hans annet komme, så var dette ord og lære som ble talt til og om Israel som nasjon. Jesus skulle komme igjen fra himmelen og starte opp det lofte 'Tusenårsriket' for Israel, og han selv skulle være konge og styre landet fra Sion.

Profetene i G.T. profeterte om dette kommende riket i Israel, som skulle styres av Messias (Gresk: Kristus), og skulle vare i 1000 år (se eksempelvis Åp. 20, 4).

Han skal altså komme tilbake fra himmelen og 'lande' i Israel. Ikke i Norge, Sverige, England, Frankrike, Tyskland, Spania, USA, Australia, Kina, Japan...men der nede i Midtøsten, hvor Israel pr. dato bare utgjør et landstykke som er på størrelse med Hedmark fylke, ca. 29 000 kvadrat km.

Om dette sa han et siste advarende ord til sine landsmenn like før korsfestelsen: Heretter skal dere ikke se meg før dere hilser meg med *'Velsignet være ham som kommer i Herrens navn'* (Lukas 13, 35) – Norsk Bibels nett versjon:

«Se, huset deres skal bli overlatt tomt til dere. Sannelig sier jeg dere: Dere skal ikke se meg før den tiden kommer da dere sier: Velsignet være han som kommer i Herrens navn!»

Dette er fra Salme 118, 26 – påskesalmen...og som kan antyde at Jesu gjenkomst til Israel vil være i påsken – for denne salmen synges hver påske i jødedommens synagoger. De venter jo på deres 'messias' ennå, og de vil ikke akseptere at han faktisk kom til dem og talte til dem i over tre år fra 24-28 e. Kr.

De kommer nå snart til å få et *grimt besøk*, ikke av Messias, Jesus, men det blir han som 'Kommer i sitt eget navn' – han som jødene kommer til å ta imot, i Bibelen kalt for Antikrist og Dyret. Ref. Joh. 5, 44:

«Jeg er kommet i min Fars navn, og dere tar ikke imot meg. Men om en annen kommer i sitt eget navn, så tar dere imot ham.»

Åp. 13, 4:

«De tilba dragen (Satan), fordi den hadde **gitt dyret makt**. Og de tilba dyret og sa: Hvem er lik dyret (Antikrist) og hvem kan stride mot det?»

Og idet Jesus faktisk kommer ned fra himmelen like etter at en svær syv-års trengselstid har herjet i Israel, der Antikrist terroriserer dem, så kommer han i et parade-opptog som ikke er sett maken til i historien.

Om dette sa Jesus, Mat. 24, 30:

«Da skal Menneskesønnens tegn vise seg på himmelen, og alle folk på jorden skal bryte ut i klagerop, og de skal se Menneskesønnen komme på himmelens skyer med kraft og stor herlighet.»

Åp. 19, hele kapittelet vitner om dette i flere detaljer, og her er et utdrag:

¹¹Og jeg så himmelen åpent - og se: En hvit hest. Og han som sitter på den, heter Trofast og Sannferdig, og han dømmer og strider med rettferdighet.

¹² Hans øyne er som ildslue. På hans hode er det mange kroner. Han har en innskrift med et navn som ingen kjenner uten han selv.

¹³ Han er iført en kledning som er dyppet i blod, og hans navn er Guds Ord.

¹⁴ Hærene i himmelen fulgte ham på hvite hester, kledd i fint lin, hvitt og rent.

¹⁵ Ut av hans munn går det et skarpt sverd, for at han med det skal slå hedning folkene. Og han skal styre dem med jernstav. Han trækker vinpressen med Guds, Den Allmektiges strenge vredes vin.

¹⁶ På sin kledning og på sin hofte har han et navn skrevet: Kongers konge og herrers herre.

Vers 14, hærene i himmelen fulgte ham – dette er englehærer i tusentall.

Fra NASB bibelen (amerikansk overs.) – står det:

“¹⁴ And the armies which **are** in heaven, clothed in fine linen, white and clean, were following Him on white horses”

Dermed synes det at dette kan bare være englene: De betegnes som slike som ER (alltid) i himmelen. Det er altså ikke opprinnelige mennesker hentet opp dit fra jorden, og som deretter kommer ned igjen sammen med Jesus.

Paulus, fra tiden før han fikk åpenbart hemmeligheten med menigheten, skrev til tessalonikerne, 2 Tess. 1, 6-8:

«⁶For det er i sannhet rettferdig av Gud å gi trengsel til

gjengjeld for dem som fører trengsel over dere,

⁷ men dere som lider trengsel, skal han gi ro sammen med oss. Dette skal skje når **Herren Jesus åpenbarer seg fra himmelen med sin makts engler**.

⁸ Han kommer med flammende ild, og tar hevn over dem som ikke kjenner Gud og over dem som ikke er lydige mot vår Herre Jesu evangelium.»

Paulus avklarer enhver tvil om at englene følger Jesus når han kommer fra himmelen. Uttrykket «...makts engler...» (gresk: *angelos dunamis*) tyder på at disse er av typen krigsengler. J.fr. Elisa og Gehasi der Gud åpenbarer for Gehasi (Elisas tjener) en svær englehær som omringet fiendehærene. 2 Kong. 6, 17-20.

Vi ser jo også i Åp. 19-20 at Guds fiender – både Den falske Profet og Antikrist med deres hærstyrker – de blir knust. Det er derfor logisk at Jesus har med seg mektige krigsengler ved sitt annet komme.

Poenget her: Jesu gjenkomst er ikke noe som har med menigheten å gjøre. Det har bare med Israels nasjon å gjøre idet han kommer rett etter den nevnte trengselstiden.

Begrepet som har sneket seg inn i kristenheten, dette med at 'Jesus kommer og frelser oss' – er helt feil. Det er satt på hodet, for Jesus kommer ikke til menigheten, men til Israel.

Men i tiden før denne omtalte trengselstiden begynner i Israel (se Matt. 24, 21-23) skal menigheten, Jesu Kristi troende forsamling i hele verden bli tatt overnaturlig rett inn i det himmelske, som det er forespeilet i Kol. 3, 1-4:

¹ Er dere da reist opp med Kristus, så søk det som er der oppe, der Kristus sitter ved Guds høyre hånd.

² La deres sinn være vendt mot det som er der oppe, ikke mot det som er på jorden.

³ Dere er jo døde, og deres liv er skjult med Kristus i Gud.

⁴ **Når Kristus, vårt liv, åpenbares, da skal også dere åpenbares med ham i herlighet.»**

Særlig **vers 4** er det som viser oss menighetens hjemkomst. Vi skal åpenbares med Kristus i herlighet i himmelen (gresk, *epiuranos*). Dette er i den over-høye himmel, der Kristus nå sitter ved Faderens høyre hånd over all makt og myndighet og over et hvert navn (Ef. 1, 20-23).

Dette må aldri forveksles med Paulus' ord til tessalonikerne i 1 Tess. 4, om en såkalt 'opprykkelse i skyer, opp i luften for å møte Herren'. Dette var noe Paulus tok fram for dem idet han beskrev en eventuell gjenkomst (gresk, *parusia*) i apostlenes levetid. Da skulle de troende møte Kristus i skyene idet han var i ferd med å lande i Israel og

Jerusalem. Det er dette *parusia* ordet mener. De skulle hentes opp og *deretter landes ned i Jerusalem* – de skulle 'samles med Kristus' slik Paulus refererte i 2 Tess. 2, 1:

«Vi ber dere, brødre, når det gjelder vår Herre Jesu Kristi komme og vår samling hos ham:»

Samlingen ville vært her på jorden, i aposteltiden, og ikke oppe i himmelen. Det er ytterst viktig å ha for oss den greske grunnteksten, ellers så blir vi lurt trill rundt. Se for øvrig min artikkel om dette med *'Opprykkelsen'* – som er en veldig misforstått lære-dille innen kristenheten. Artikkelen heter *«Læren om opprykkelsen: Den var ferskvare og den er derfor ikke lenger gyldig!»*

MENIGHETEN TAS INN I DET HIMMELSKE

Vi blir hentet inn i det himmelske idet Gud avslutter nådetiden, tiden med det frie nådeevangeliet på jord, og vender seg til Israel igjen – etter to tusen års stillhet, og sender ned Moses og Elias (Åp. 11ff) for å starte den nevnte store trengselstiden i landet. Israel skal tvinges i kne for Jesus og gjennom trengselen renses for all oppsetsighet og vantro, og bli Jesus-troende jøder.

Noe av årsaken til at Gud sender en straffetid over Israel, er fordi jødene i deres utlendighet i verden har benyttet tiden til å spotte Jesu navn, Herrens navn, slik vi leser av Esek. 36, 19-23:

«¹⁹Jeg spredte dem blant folkene, og de ble spredt omkring i landene. Etter deres ferd og deres gjerninger dømte jeg dem.

²⁰Da de kom til de folkene som de kom til, vanhelliget de mitt hellige navn, og det ble sagt om dem: Dette er Herrens folk, og likevel måtte de dra ut av hans land!

²¹Det gjorde meg ondt for mitt hellige navn, som Israels hus hadde vanhelliget blant de folkene som de var kommet til.

²²Derfor skal du si til Israels hus: Så sier Herren Herren: Ikke for deres skyld, Israels hus, gjør jeg det, men for mitt hellige navns skyld, det som dere har vanhelliget blant de folkene som dere er kommet til.

²³Jeg vil hellige mitt store navn, som er blitt vanhelliget blant folkene, det som dere har vanhelliget blant dem. Og folkene skal kjenne at jeg er Herren, sier Herren Herren, når jeg helliger meg på dere for deres øyne.»

Særlig vers 23 er klarttalende: Israel blir straffet på grunn av deres spott av Herrens store navn, og det er Jesu navn!

Og verdens nasjoner (gresk: *ethnos*) – folkene – vil lære at det er Gud Herren som sender denne straffedommen over Israel. De skal skjelvende og i ærefrykt for Gud observere

(uten selv å bli rammet av ulykken) hvordan det kan gå når man er stor i kjeften og setter seg overmodig opp imot Herren Jesus Kristus, Guds veldige Sønn.

Nasjonene blir altså skrekkslåtne vitner til denne trengselen i Israel, men blir ikke selv rammet av noen av disse plagene (Åp. 6 mv.) – de syv segl, de syv basuner og de syv vredeskåler, pluss de tre ve-rop. Asteroider faller over det indre Middelhavet og slynger svære tsunamier mot Israels kystlinje (Åp. 8ff.), brennende stener hagler over landet fra himmelen, vann blir gjort til blod, og himmelen blir stengt for regn, og mye annet fryktelig vil komme. (MERK: Det er allikevel mulig at følgeskader vil inntreffe, idet at visse naboland kan oppleve noen av disse ting...men på betraktelig avstand. Bølger kan jo komme til å skylle inn over både Tyrkia og Egypt for eksempel. Men vil bare gi mindre skadeomfang).

Jesus advarte Israel om disse ting, Lukas 21, 25-26:

«²⁵Og det skal vise seg tegn i sol og måne og stjerner. Og på jorden skal folkene bli grepet av angst og fortvilelse når **hav og brenninger bruser.**

²⁶ Mennesker faller i avmakt av redsel og gru for det som skal komme over jorden. For himlenes krefter skal rokkes.»
(NB: jorden= Israel, landet)

Grunnen til at folk i Israel gripes av redsel og gru, det er fordi de blir forhånds-varslert av de to profetene i Åp. 11, Moses og Elias, og vil vite at *...i morgen vil det komme flodbølger mot Tel Aviv og Haifa og hele kystlinjen, så kom dere unna derfra nå med én gang!....*en kan tenke seg noe av hva vitnene vil profetere. De vil altså varsle/advare (slik Moses gjorde da Gud sendte landeplagene i Egypt) innbyggerne så de kan søke dekning...men nevner da hva det er som vil komme over landet. Det blir virkelig skrekk og gru og panikk-angst.

De faller rett og slett i avmakt. De gir opp og bare kaster seg ned der de står.

ISRAEL ER IKKE DET SAMME SOM MENIGHETEN

På grunn av at kristenheten ikke har fått med seg den rette inndelingen av Bibelens ord – noe som ble gjort offentlig kjent for første gang i nyere tid ved E. W. Bullinger, prest i Den anglikanske Kirken under biskopen av Canterbury i slutten av 1800-tallet (se egen omtale om Bullinger i en artikkel skrevet av undertegnede) – så har kristenheten som følge av dette lidd kunnskaps-mangel og mange misforståelser i bibellæren.

Bullinger kunngjorde sitt bibelsyn om forskjellen på Israel og menigheten i bokform samt i diverse artikler. Han ble assistert av sin yngre medhjelper, Charles Welch, som i Bullingers ettertid drev dette arbeidet videre og

ekspanderte dette. Du finner egne websider om det. Jeg støtter og fremmer selvsagt Bullingers bibelsyn helt og fullt. Det var Bullinger som åpnet porten for en riktigere bibelforståelse i nyere tid!

I korthet går Bullinger/Welch sitt bibelsyn og bibelsystem ut på at Apostelgjerningene og de fire evangelier er skriv som var kun i forbindelse med Israel som nasjon, jødefolket og deres Gudsforhold. Mens skriv som ble utarbeidet i ettertid av disse, ved Paulus, er det som gjelder menigheten – Kristi legeme. Dette framgår av Efeserbrevet og Kolosserbrevet i hovedsak.

Israel var på grunn av Mose lov segregert i forhold til verdens nasjoner, men da menighetens tid ble kunngjort for første gang, så finner man at Mose lov var blitt annullert og avskaffet i sin helhet, slik Paulus skrev i Ef. 2, 14-15 samt Kol. 2, 14.

Israel var gjennom profetene lovt å skulle bli et kongerike der en Messias (salvet konge) skulle styre nasjonen. Dette var det Jesus kom og kunngjorde slik vi leser i de fire evangelier og Apostelgjerningene. Men Israel fornektet Jesus som deres Messias, og ville ikke ta imot ham som en nasjon. Dette endelige avgjorte øyeblikket da nasjonen var å anse som falt fra Gud, finner vi dermed i Apg. 28, 25-28 – i konfrontasjonen mellom Paulus og Sanhedrin rådet i Roma i årene 60-62 e. Kr.

Det ble brudd – og i årene 66-70 gjorde Israel opprør, og den 10. september år 70 ble Jerusalem inntatt og ødelagt og tempelet brent og revet og plyndret. Jesu ord gikk i oppfyllelse (Lukas 21, 5-6). Likeså Jesu profetiske lignelse om 'Kongesønnens bryllup' i Mat. 22, 7: Kongen ble vred og sendte sine soldater og drepte de som hadde myrdet hans utsendinger (apostlene).

Men fra og med år 62-63 (noen mener 64, etter Romas brann) skrev Paulus fra sitt fengsel i Roma de to menighetsbrevene, Efeserne og Kolosserne, der han for første og eneste gang dokumenterer den ferske åpenbaringen Gud nettopp hadde gitt ham, at nå var Mose lov fjernet og skilleveggen mellom jøde og hedning dermed tatt vekk, og hele verdens folk kunne nå bli frelst ved tro på Jesus Kristus, uten noen pakter eller lov og forpliktelser. Det ble et fritt nådeevangelium, slik vi har den dag i dag. Den individuelle jøde kan nå bli frelst sammen med den individuelle hedning, ved at de tror Jesus Kristus. Men den jødiske nasjon, den eksisterer ikke lenger i Guds øyne. Dagens Israel er der på grunn av deres egenmektige tyveri av landet, riktignok støttet av FN. Gud anser ikke landet å være sitt land, sin nasjon, slik som i bibelsk tid. De er å anses som kronisk frafalne fra Gud Jehova.

I disse to Paulus sine brev finnes ikke noen forskrifter/seremonielle ordninger slik som vanddåp, åndsåp, nattverd, syndsbekjennelse, håndspålegging av syke

for helbredelse/mirakler, og heller ikke finner vi Jesu gjenkomst i disse to brev. Og ikke finner vi noe om et messiansk jordisk kongerike i Israel som skal komme.

Menigheten er en himmelsk skapning, vi er allerede i metaforisk forstand satt i himmelen hos Kristus og gitt all åndelig velsignelse (Ef. 1, 1) ☐ -

«Lovet være Gud, vår Herre Jesu Kristi Far, han som ☐☐ har velsignet oss ☐☐ med all åndelig velsignelse i himmelen i Kristus.»

Merk at han HAR VELSIGNET OSS allerede. I Kristus og med Kristus.

Som troende er vi å anse (metaforisk, men ☐☐ allikevel ☐☐ helt sant) som ☐☐ «Skjult med Kristus i Gud» ☐☐ (Kol. 3, 3).

Paulus, hedningenes apostel, ble den som var betrodd å forkynne nådeevangeliet for hedning ☐☐ verden. Peter og de elleve ble aldri sendt til oss hedninger, bare til Israel, de omskårne (Gal. 2, 7-8).

Åtte, ni år, etter pinsedag i Apg. 2, så finner vi Peter i Apg. 10 i Kornelius' hus, hos hedninger i Cæsarea, etter at Kristus FØRST måtte overtale sin ledende apostel om at det ikke lenger var galt å ha samfunn med hedninger! Apg. 10, 10-16. Peter fikk et syn fordi han aldri hadde gått til hedninger og hatt samfunn med disse. Det var imot Mose lov, og hedninger i den tiden var ansett som 'urene hunder' – de var forbudt inntrede i tempel området.

Israel var altså ☐☐ segregerte som folk i hele tiden rapportert i Apostelgjerningene, men fra og med Efeserbrevet og Kolosserne i år 63 (evnt. 64) var denne segregasjon opphevet: Mose lov var fjernet for alltid, og de to fiendene, jødene og hedningene, var nå gjort til 'ett nytt menneske' i Jesu Kristi korsfestelse og ved troen på ham. Det var ikke lenger 'Jøde først, så greker' (Rom. 1, 16). Nå var jødene/Israel satt på lik linje som nasjonene, og var blitt til en nasjon blant nasjonene. Som hedninger, altså!

Her er IKKE hedning eller jøde, men Kristus er alt og i alle, skrev Paulus i Kol. 3, 11:

«Her er ikke greker eller jøde, omskåret eller uomskåret, barbar, skyter, trell, fri - Kristus er alt og i alle.»

Menighetens tid finner vi bare i det at Israel er i frafall som nasjon, og ikke lenger Guds folk på jord framfor andre folk.

Men profetene har forespeilet altså at Israel skal bli gjeninnsatt (ved den nevnte trengselstiden på syv år) – og ved Jesu gjenkomst bli Guds nasjon på jorden framfor alle andre nasjoner. ☐☐ Da vil hilsningsordene fra Gabriel til Maria bli oppfylt, Jesus skal bli konge over Jakobs hus, Israel i Tusenårsriket (Lukas 1, 31-33).

Gracepano . com